

τους ζωνών ένστικτικήν. Είναι άληθές ότι τὰ συστήματα ύφ' ά ζή σήμερον ό πεπολιτισμένος κόσμος, είναι συστήματα τεθνεώτα έν τή συνειδήσει παντός σκεπτομένου όρθολογιστικώς πνεύματος, και σεσηπότα έν τή κοινωνική έφαρμογή των.

«Η διηγετική αυτή αντίφασις μεταξυ των ιδεών ήμων και όλων των μορφών του ήμετέρου πολιτισμού, ή ανάγκη όπως ζώμεν έν τω κόσμω καθεστώτων τὰ όποια μάς φαίνονται ψευδή, ίδου τί μάς καθιστά σκεπτικούς και άπαιδιοδόξους» επιλέγει ό βαθύς μελετητής των φαινομένων του κοινωνικού βίου.

Η αντίδρασις κατά της πυρετώδους ταύτης δυσφορίας κατά των άλλων της ζωής παραστάσεων, έκδηλοΰται υπό τούτων μὲν έν τή φιάλη των πνευματοδών ποτών, άτινα απομακρύνουσιν ή τροποποιούσι τὰς δυσαρέστους της ζωής άντιλήψεις, ύπ' εκείνων δ' έν τω πολυκρότῳ και τῳ δηλητηριώ. Αυτή βεβαίως δέν είναι παρά ή άτομική αντίδρασις, συνισταμένη εις παθητικήν άμυναν, εις τήν προσπάθειαν της δια τεχνικών μέσων τοποθέτησεως του έαυτου μας εκτός του κύκλου του κλαυμώνους.

Η έτέρα μορφή της αντιδράσεως ή όδηγοΰσα βραδέως άλλα φυσιολογικώς εις τήν αποκατάστασιν της διασαλευθείσης κοινωνικής ίσορροπίας, εις τήν επιβράχυνσιν του διαστήματος τῳ όποίον χωρίζει τήν πραγματικότητα από τὰ λαϊκά ιδεώδη, συνίσταται εις τήν ενεργόν επίθεσιν κατά των άπρηχαιωμένων τούτων συστημάτων της κοινωνικής μας ζωής.

Και δέν διαβλέπω, μη λαμβανομένων ύπ' όψει των έν τή έφαρμογή άναγκαίων υπερβασιδών και καταχρήσεων, και της εκμεταλλεύσεως υπό ήμπαρραφρόνων δοξομανών της ευγενούς ταύτης αντιδραστικής ιδέας, εις τὰ διαδραματιζόμενα σήμερον έν τή Ανατολική Ευρώπη, τίποτε άλλο, ειμή τήν ενεργόν ταύτην επίθεσιν κατά των έξηρωθρωμένων κίόνων του κοινωνικού μας ριζοδομήματος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΒΓΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
επιόφ, Νομικής

Γύρω από τη φύση

ΑΝΟΙΞΙΣ

«Να πρασινίζουν τα βουνά και λουλουδίζουν οι κάμποι»

Goethe

Τὰ σύνεφα που άλλοτε εδάρυναν τὸ στερέωμα και σκοτεινίαζαν με τή θαμπάδα τους τή φύσι αρχίζουν σιγά σιγά να διαλύονται σαν όνειρα άγνης παρθένου, άφίνοντας να φανή γελαστός ό καταγάλανος ούρανός.

Ο άσπρομάλλης γέροντας που μάς φοβέριζε τόσο καιρό και μάς κρατούσε κλεισμένους

σ' τους τέσσαρες τοίχους, πήρα τὸ δισάκι σ' τον ώμο και φεύγοντας άφίνει τὸ διάβα ελεύθερο σε μιὰ παιδοϋλα ώμορφη, ροδαλή, ροδαλή και κατάφορη από λογής λογής λουλούδια, σκορπίζουσιν ύρω χαρές και γέλοια.

Η θάλασσα που άλλοτε ξεσπούσε σε άφροστεφάνωτα και μανιασμένα κύματα άφίνοντας ένα φρικιαστικό βόγγο, τώρα άργυκυλάει με μιὰ χάρη άφάνταστη τὰ γάργαρα νερά της στη κρυσταλένια άμμουδιά ψυθιρίζοντας ένα υπερτέλειο τραγοΰδι με τὸν ύπόκωφο φλοίσβο της.

Τὰ μεταξότριχα πρόβατα, πηδοση, τρέχουν, βελάζουν σ' της καιάδες δείχνοντας με τὸ πλέον καταφανή τρόπο τή μεγάλη τους χαρά με τήν όποίαν υποδέχονται τήν άνοιξη.

Ο εϋσταλής βοσκός φυσώντας τή φλογέρα διαλαλάει τή τρανή άγάπη του που αισθάνεται για τή πλαϊνή βοσκοπούλα, που με τὸ κεφάλι σκυμένο κάτω από ντροπή, κλαμάρνει τὸν άγαπημένο της, γνέθουσα στην άσημότερη ρόκα της. Κι όντας ό ήλιος γέρνει στη δύσι, ή φύσις σκεπάζεται με τὸ μενεξεδέλιο εκείνο διάφανο πέπλο, άγκαλιασμένοι και οι δύο πηδοση τὰ κατασάραχια και φθάνοντας στο σ-αυροδρόμι χωλλίζονται μ' ένα άγνὸ και άπονήρευτο φιλι, για να συναντηθοση και πάλιν τὸ πουργὸ στο ίδιο μέρος.

Τὰ χελιδόνια ήλθαν πάλιν και σχίζοντας ανάλαφρα τὸν άέρα άναζητοϋσι της παλιές φωλιές των και με μιὰ περισοια χάρη άσχολονται στην επισκευή των.

Τ' άηδόνι αρχίζει και πάλιν μεσ' της βαθειές λόχμες να άναμέλπη με και θεσπέσιους λαρυγγισμούς τήν ευχαριστήριον προς τὸν Πλάστη Προσευχή του.

«Ολ' ή φύσι γύρω ντυμένη με τὸ καταπράσινο φόρεμά της πλουμισμένο με λογής λογής κεντρία, όργα και άγάλματα σκορπίζουσα ένα ευδοκισμένο θυμίαμα που σαν λιβανωτός ύψοΰται προς τὸν Ζωοδότην του όποίου ή μεγαλοϋργὸς δύναμις όλα με θαυμαστή σοφία διευθέτησε.

Μεσ' τ' άνθισμένα περιβόλια που τὰ μύρα των σκορπιονται στην άτμοσφαιρα πεντάμορφες παρθένες ζευγαρομένες πλέκουνε στεφάνια για τὰ μεταξότριχα μαλλιά τους, παίζουν, πηδοση, άγκαλιάζονται, φιλιούνται πριν περάση ή άνοιξη κ' έλθη πάλιν ό καιρός και δύσμορφος γέρων.

ΙΩΑΝ. ΑΝ. ΖΗΡΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΟΣΕΒΙΑΣ ΤΟΥ ΠΙΝΔΑΡΟΥ

Ο Έλικώνιος κύκνος των Θηβών, τὸ ιερόν στόμα των Μουσών, ό μεγαλοφωνότατος ύμνητής των Όλυμπιονικῶν και Πυθιονικῶν ό έξοχος λυρικός ποιητής Πίνδαρος, καιτοι έξησεν έν χρόνοις ειδωλολατρείας, διεκρίνεται όμως δια τήν άκραν του φυσικήν θεοσέβειαν, ήτις δηλοΰται έν τοις διαφόροις ύμνοις αϋτου, διότι ό πανάγαθος Θεός ενεχάραξεν έν ταίς καρδίαις των ανθρώπων τὸν άγραφον ήθικόν νόμον, όστις καθοδήγει και τοϋς έν ειδωλοτρεία ζήσαντας εις έργα φυσικής θεοσεβείας.

Τούτο έχων ύπ' όψει και ό οϋρανοβόμιων Παϋλος αναγράφει, ότι «Έθνη τὰ μη νόμον έχοντα φύσει τὰ του νόμου ποιεί». Υπό του άγράφου δε τούτου νόμου καθοδηγούμενος και ό λυρικός ποιητής Πίνδαρος έν τοις ύμνοις αϋτου αποδίδει τήν νίκην των Όλυμπιονικῶν και Πυθιονικῶν οϋχι μόνον εις τήν σωματικήν ικανότητα του νικητου, άλλα και εις τήν εϋλάβειαν ήν ειχε προς τὸν Θεόν και εις τήν δικαιοσύνην και μετριοφροσύνην του. Οϋτως ό ποιητής γίνεται ήθικοδιδάκαλος βροντοφωνών, ότι ή σωματική μόνον ρώμη είνε άνωφελής, εάν μη ό αγωνιζόμενος άσκή και τὰς ήθικὰς αρετάς, όποτε έρ-

γεται ή εϋλογία του Θεου επ' αϋτόν. Θεωρεί δε τήν πλστιν του ανθρώπου προς τὸ Θειον ως τήν μόνην οδόν προς ευτυχίαν του. Πλήν τούτου άνευρίσκει τις έν τοις επινικίοις τάσας ήθικὰς ιδέας προσεγγίζουσας προς τὰς Χριστιανικὰς, όστε Γάλλος φιλόλογος εις διτόμον έργον του επιγραφόμενον «Traité sur le genie de Pindare» ήτοι πραγματεία περι της ιδιοφυίας του Πινδάρου, έξήνεγκε τήν γνώμην, ότι ό λυρικός ποιητής δια των Φοινίκων, οϋτινες συχνά χάριν έμπορίας παρέπλεον τὰς Έλληνικὰς αιτάς έγένητο κάτοχος των ψαλιμών του Δαυιδ, δια της μελέτης των όποίων άνέπτυξε τὸσον θρησκευτικόν έν τή ψυχῃ του.

Ηδη όπόταν, ω σπουδάζουσα Έλληνική νεολαία, μέλλεις να χρησιμεύης ως ποδηγέτις πολλών άλλων λαών ευρισκομένων έν κατωτέρα μοίρα πολιτισμού δια της εθνικής αποκαταστάσεως της φυλής μας εντρύφησον εις τὸ πνεϋμα των συγγραφέων της ωραίας μας Πατριδος και οϋχι εις τοϋς ξεηρούς τυπούς δια να δυνηθής ν' άποκτησης ύπεροχον συναισθηματικότητα ενισχύουσαν τήν βούλησιν ύμων εις πράξεις ύψηλὰς και γενναίας προς δόξαν της Πατριδος ήμων της εϋλογηθείσης υπό της Θείας προνοίας.

Γ. Α. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
Καθηγητής

ΑΝΤΙΑ

Είναι ό κόσμος δι' έμὲ άτέρμον δυστυχία
Του μυστηρίου της ζωής άνεκφραστός οδύνη,
Της ματαιότητος κρηά ό κόπος κ' ή άνια
Και αν αυτοις άπόλειται τὸ γάλλος κ' ή γαλήνη.

ΕΞΑΚΣΑΞ

Είναι γλυκὸ ως χαραγγή τὸ όνειρον του βίου
Κ' ως ανατέλλον ήλιος ταχύνει τήν πορείαν
Και μειδιά ως άστραπή έν μέσῳ του δακρύου
Βαίνει γοργῳ τῳ βήματι προς τήν ευδαιμονίαν.

ΕΞΑΚΣΑΞ

Έχει ό βλος και στιγμὰς άφθάρτου ευτυχίας
Καθ' ός εις τὸ στερέωμα του όνειρώδους βίου
Προβάλλει ως Ήλιος λευκὸν έν μέσῳ της προιάς
Τ' άστρον της κατακτιθέσας κ' άλήθτον μεγαλείου

ΕΞΑΚΣΑΞ

Αλλά ιδέ, τὸν οϋρανὸν καλύπτουσι τὰ νέφη
Πρὸ τούτων τρέμει κ' όχρητὸ φέγγος του Πλου
Η τρικυμία άσχετα. Τὸ σκότος περιστεφει
Ορχοϋμενον τὸν θάνατον πρὸ του γενετοαφειου

ΕΞΑΚΣΑΞ

Τὰς άστρατάς ή χαραγγή και ταύτην τρικυμία
Του βίου διαδέχονται τὰς θλιβεράς του ώρας
Αλλά έμει του Χάρωνος άπλοΰται ή εϋδία
Και συγκραίνονται σιγή πολυποθήτων χώρας.

ΕΞΑΚΣΑΞ

Δέν έχει τόπους κοσμικούς στερετα μεγαλείου
Αλλ' έχει στήσει έν αϋτῳ τὸν θρόνον ή γαλήνη.
Και μειδιά άμέριμος ό κόσμος των φορεσιων
Και χύνει μυστηριωδὰς τὸ φῶς της ή Σελήνη

ΕΞΑΚΣΑΞ

Χοροί εκειθεν λείπουν, δέν έχει απολαύσεις
Δέν πληττει έν αϋτῳ ποτέ, του κόσμου ή άνια
Αλλ' όμως άνευρίσκουμν γλυκιάς τὰς αναπαύσεις
Και φανεί, φανεί τοϋς πολλοϋς ή δατεροφημία,

ΕΞΑΚΣΑΞ

Έκει τὸ καιμητήριον ή λήθη ήμων ζώοντων
Έκει... έχει άρέσκομαι να σβῶ και τὸ βήμα
Και ευτυχής λογίζομαι έν μέσῳ των θανόντων
Να συγκριθῶ αν δύναμαι τὸ δάκρυ και τὸ κῆμα

ΗΛ. Γ. ΚΥΡ.